

enkelt Stænder eller enkelte Classer, og det er ikke stemmende med vor Udvikling i Retning af borgerlig Lighed. Naar man seer paa selve Ordningen, som den er truffen i Lovudkastet, saa synes det mig fuldkommen urimeligt, at man siger: I to maae gaae ud efter Indvilgelse med hinanden og styde paa hinanden, men I maae ikke ramme hinanden. Dersom I ramme hinanden — og det er jo det, de gaae ud for — saa blive I straffede; hvis I derimod tilfældig ikke gjøre hinanden Noget, da er det en lovlig Sag, at I have af bedste Evne tragtet hinanden efter Livet. Det synes mig at indeholde en saadan Selvomdiggelse, at man kun behøver at høre det, for selv at maatte indrømme, at det er forkasteligt. Endnu værre stiller det sig med Secundanterne; til disse har Lovudkastet ligeledes sagt: I maa være Secundanter; men dersom nogen af de To, der duellere, rammer den Anden, saa skulle I Secundanter sættes i Fængsel. Naar man altsaa seer paa Stillingen, saa er den saaledes, at der staaer 2 eller 4 Secundanter og see paa To, der duellere; de have ikke den allerminste Indflydelse paa, om de to Duellantter komme til at gjøre hinanden nogen Skade, men dog berøver det paa den af Secundanterne selv afdeles uafhængige Tilfældighed, om de, nemlig Secundanterne, skulle sættes i Fængsel. Jeg kan ikke indrømme, at dette paa nogen Maade stemmer overens med nogen naturlig Retssølelse. Jeg skal endnu kun omtale en Bemærkning, der tidligere er gjort, nemlig at i det Hele i vort Land Tilhøjelighed til at duellere ikke ligger saaledes i vor Nation, at der er nogen Fare for, at Duel skal tage Overhaand, hvis man gjør den straf-fri. I denne Henseende vil jeg dog henvise til et historisk Vidnesbyrd, og det er Holberg. I sin 86de Epistel fortæller han ganske ligefrem, hvorledes det i høi Grad netop har været en Vanesag her i Landet i Begyndelsen af forrige Aarhundrede mellem unge Mennesker, hvem man vel ogsaa nærmest maatte tiltroe Eligt nu, at duellere. Med den høitærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse nogle ganske faa Linier, idet jeg iøvrigt vil henvise til selve den 86de Epistel. Han taler om for 30 Aar siden — han skriver omtrent i Aaret nogle og Fyrrethve — „da vare Fægtøvelser ogsaa nød-

vendige, efterdi det var grande Mode for alle Folk, saavel Gamle som Unge, at duellere med hinanden udenfor Stads-Porten, saa at man da hørte ligesaameget tale om duellerende Personer og deres Secundanter, som nu om præsidies udi cathedris og deres Respondenter, ja det Sted udenfor Porten, kaldet Tugle-Stangen, var mere bekjendt, end det store academiske Auditorium“. Jeg skal ikke læse videre, thi jeg troer, at det, jeg allerede har oplæst, er et tilstrækkeligt Vidnesbyrd for, at der netop i Begyndelsen af forrige Aarhundrede har været en meget stærk Tendents hos os til „at gaae ud for Haanden“, som det kaldes i Holbergs Comedier, til at duellere med hinanden, og at netop de meget strenge Straffebestemmelser mod Dueller, som skrive sig fra Midten af det forrige Aarhundrede, jeg troer fra Aaret 1741, aabenbart have haft det Formaal at standse dette Uvæsen, og ogsaa har bevirket, at Dueller ere saagodt som forsvundne her.

Det Endringsforslag, som jeg i Forening med flere ærede Herrer har tilladt mig at stille, gaaer nu ganske vist ud paa at ændre kjende, at man ikke vil straffe en Duellant med den fulde Straf, som Loven fastsætter for Drab, men dog at etablere den Grundfætning, at Duel skal være en forbuden Gjerning, og at Enhver, der duellerer, skal, alene for at have gjort sig lystig paa den Maade, straffes med en i og for sig forøvrigt lempelig Straf. Den væsentligste Forandring, som vort Forslag indfører, er derfor, at den, som overhovedet deltaget i en Duel, straffes med simpelt Fængsel, ikke under to Maanedes, og hvad Secundanterne angaaer, at den, der er Secundant eller Vidne ved en Duel, skal straffes med simpelt Fængsel ikke under een Maaned, hvilket altsaa er uafhængigt af, enten Duellenterne, som de see paa, komme til at gjøre hinanden Skade, eller ikke. Idet jeg hermed har forklaret Meningen med det Forslag, som vi have tilladt os at stille, tillader jeg mig at henvise til, at ogsaa nogle andre ærede Herrer have taget denne Sag under Overveielse og stillet Forslag om, at hele Capitlet, nemlig de to Paragrapher 208 og 209, der handle om Dueller, skulde udgaae. De Herrer ville let see, at jeg for mit Vedkommende ikke kan Andet